

Nr 114

Av herr **Hæggbloom**, angående dispositionen av statsbidraget till enskild väghållning.

Formuleringen av kvalifikationerna för erhållande av statsbidrag för underhåll av enskild väg enligt kungörelsen 793/52 är hållen i mycket allmänna ordalag, som möjliggör hänsynstagande till skiftande förhållanden. Underhållsbidrag må utgå a) där vägen är av väsentlig betydelse för en stor allmänhet eller för trafik av andra än väghållare eller b) där vägen är av väsentlig betydelse såsom samfärdsled eller utfart för bebyggelse och vägen är av betydande längd eller vägens nödiga underhåll eller vinterväghållning måste anses vara för väghållarna synnerligen betungande.

Vid bidragsfördelningen tycks emellertid ha utbildat sig en praxis som ej anpassat sig efter förändrade trafikförhållanden på grund av den starkt utvecklade bilismen och fritidsförhållandenas förändring. Stor vikt tycks vid bidragsgivningen fästas vid den enskilda vägens betydelse som utfart för bebyggelse. Det är också klart att sådan enskild väg bör vara i hög grad berättigad till erhållande av underhållsbidrag.

Emellertid kan enskilda vägar sommartid bli oerhört starkt trafikerade utan att de leder till någon bebyggelse, om de t. ex. leder till någon livligt frekventerad badstrand. Det behöver inte vara några särskilda anordningar med campingläger och badbryggor för att sådan trafik skall kunna uppstå. Till sådana platser tillkommer det givetvis kommuner eller andra som ordnar sådana anläggningar att svara för tillförselvägarna.

Men oftast förhåller det sig så, att ett område som blir känt för att vara en god badplats blir livligt eftersökt, och enskilda personer, vilkas vägar kan användas för att komma dit, kan få dessa fullkomligt sönderkörda under en sommarsäsong utan att själv ha någon fördel av trafiken. Det kan ibland vara fråga om markvägar genom åkerskiften, som iordningsställts för att tjäna jordbruksdriften, som blir förstörda genom att dagligen befaras av hundratals bilar. Så har uppgetts vara fallet på Öland med sin nu mycket livliga turisttrafik, och där inom vissa områden endast enskilda markvägar leder från huvudvägarna ner till stranden. En del markägare har begagnat sina möjligheter att avstänga vägen för trafik, men ett sådant handlingssätt väcker irritation då det inte överensstämmer med det handlingssätt allmänheten väntar sig, när det hindrar en erkänd allemansrätt att få utnyttja förefintliga badställen.

Det rimliga är att hänsyn i sådana fall tas till att enskild väg användes av andra än väghållarna och att underhållet blir synnerligen betungande för väghållarna. Så vitt jag kan se behöver ingen ändring göras i bidragsförordningen för att tillgodose sådana önskemål. Då det förekommit att väghållare dock inte fått sådana synpunkter beaktade, anser jag det påkallat att riksdagen fäster de anslagsbeviljande myndigheternas uppmärksamhet på förhållandet.

Jag hemställer därför,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t framför här ovan anförda synpunkter på disposition av statsbidraget till enskild väghållning.

Stockholm den 21 januari 1960

Einar Hægglom

Nr 115

Av herr **Hagnell**, *angående en fortlöpande information om statens skatte- och finanspolitik.*

(Lika lydande med motion nr 97 i Första kammaren)

Stockholm den 25 januari 1960

Hans Hagnell

Nr 116

Av herrar **Bohman** och **Stenberg**, *i anledning av Kungl. Maj:ts framställningar om anslag till Byggnad av vägar och broar och till Beredskapsarbeten på vägar och gator.*

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har ånyo i sina anslagsäskanden pekat på vägnätets brister. En betydande del av vägnätet, ca 15 procent de senaste åren, har således måst avstängas för lastbilstrafik under tjällossningstiden. Bärigheten är otillfredsställande, även om relativt stora förbättringar kunnat åstadkommas under år 1959 genom en samordning av länens trafikkungörelser. Nära 40 procent av vägnätet får nu trafikeras med 8 tons axeltryck och